

МЪДРИ ПРИКАЗКИ

ЗА ДЕЦА И РОДИТЕЛИ

ВТОРО,
ДОПЪЛНЕНО
ИЗДАНИЕ

Диана Петрова

СН[®]
СОФТИПЕС

Как един житен бръмбар се научи да лети

Преди милиони години житните бръмбари не можели да летят. Те имали крилца, но ги използвали само за да се предпазват от нападатели. Когато някое животно се приближавало, разтваряли крила и го подплашвали. Хранели се с жито, разхождали се из уханните полски треви и се радвали на слънцето. Движели се бавно и трудно, защото коремчетата им тежали. Затова скакалците лесно ги намирали и ги изяждали.

На една просторна поляна край днешен Балчик живеел женският бръмбар Бука. Бука наскоро се сдобила със седем малки бръмбарчета, но не била щастлива, защото те останали без баща. Той бил излязъл един ден от дупката в прогнилото дърво, където живеели, за да търси храна, и не се върнал. Сигурно някой скакалец го бил изял. Бука дълго плакала, но нямало какво да се прави. Трябвало да събере сили, за да може сама да защитава и храни малките си. Нейната добра приятелка – калинката Кала – живеела под клоните на един шипков храст наблизо и често идвала да я утешава и да ѝ помага. Кала нямала деца и копнеела за детска глъч. Често носела храна на Бука и малките, за да не се налага приятелката ѝ да излиза и да оставя малките си сами. Любимо ѝ било бръмбарчето Коко с тези малки кафяви очи и палави крачета. Коко тичал и се въргал из тревата, а майка му често го гълчала. Един ден Кала отново мъкнела огромно житно зърно за семейството на Бука към дупката на прогнилия дъб, където живеели бръмбарите. Но на няколко калинкови крачки пред входа се спряла. Дупката била разрушена, а от Бука и бръмбарчетата ѝ нямало следа. Кала заплакала.

– Мила Бука, какво е станало с теб и децата ти?

Докато се вайкала, някой я побутнал по гърба. Обърнала се, а зад нея – Коко. Тогава въздъхнала с облекчение.

– Ти си жив, милото ми бръмбарче, жив си! А аз мислех, че... Какво е станало с майка ти, с братята ти?

Малкият Коко бил толкова уплашен, че не можел да продума. Кала го прегърнала и го взела в своя дом под бодливите клони на шипковия храст. Когато се поуспокоил, той ѝ разказал как решил да се измъкне навън, без да го види майка му, и се скрил зад един лист наблизко. Докато стоял там и надничал иззад него, видял огромен скакалец да скача върху дупката на семейството му и да изяжда майка му и братята му.

Кала приласкала уплашеното бръмбарче, нахранила го и го приспала, а после се изтегнала на едно от клончетата на храста и се замислила: „Станалото, станало. А сега какво ще правим? Трябва да го заведа при друга бръмбарица и да моля да го вземат.“ На следващия ден тя казала на Коко:

– Не се бой, дете, днес ще обиколим поляната и ще ти намерим друга майка. Знам, че отначало няма да ти е лесно, но после всичко ще се оправи и ти ще заобичаш новата си майка. А и аз ще идвам често да те виждам, както преди. Нали живеем на една поляна!

Коко се просълзил, но какво можел да стори? Нямал си майка, а ако останел сам, бил обречен на сигурна смърт. Скакалците щели да го изядат.

И тръгнали те да търсят житен бръмбар, който да се съгласи да го прибере. Спрели се при един, втори, трети, но никой не искал да взема още едно дете в многобройната си челяд. Това означавало да се търси храна и за него, малките трудно щели да приемат новото бръмбарче и куп други неудобства. Вечерта Кала и Коко се прибрали под шипковия храст уморени. Щели да продължат на другата сутрин. Но тогава се повторило същото. Накрая Коко се разплакал.

Кала го помилвала и рекла:

– Не се бой, детето ми, аз ще ти стана майка.

Той все още бършел сълзите си, ала щом чул думите на калинката, се обърнал към нея:

– Но ти не си житен бръмбар, не можеш да ми станеш майка.

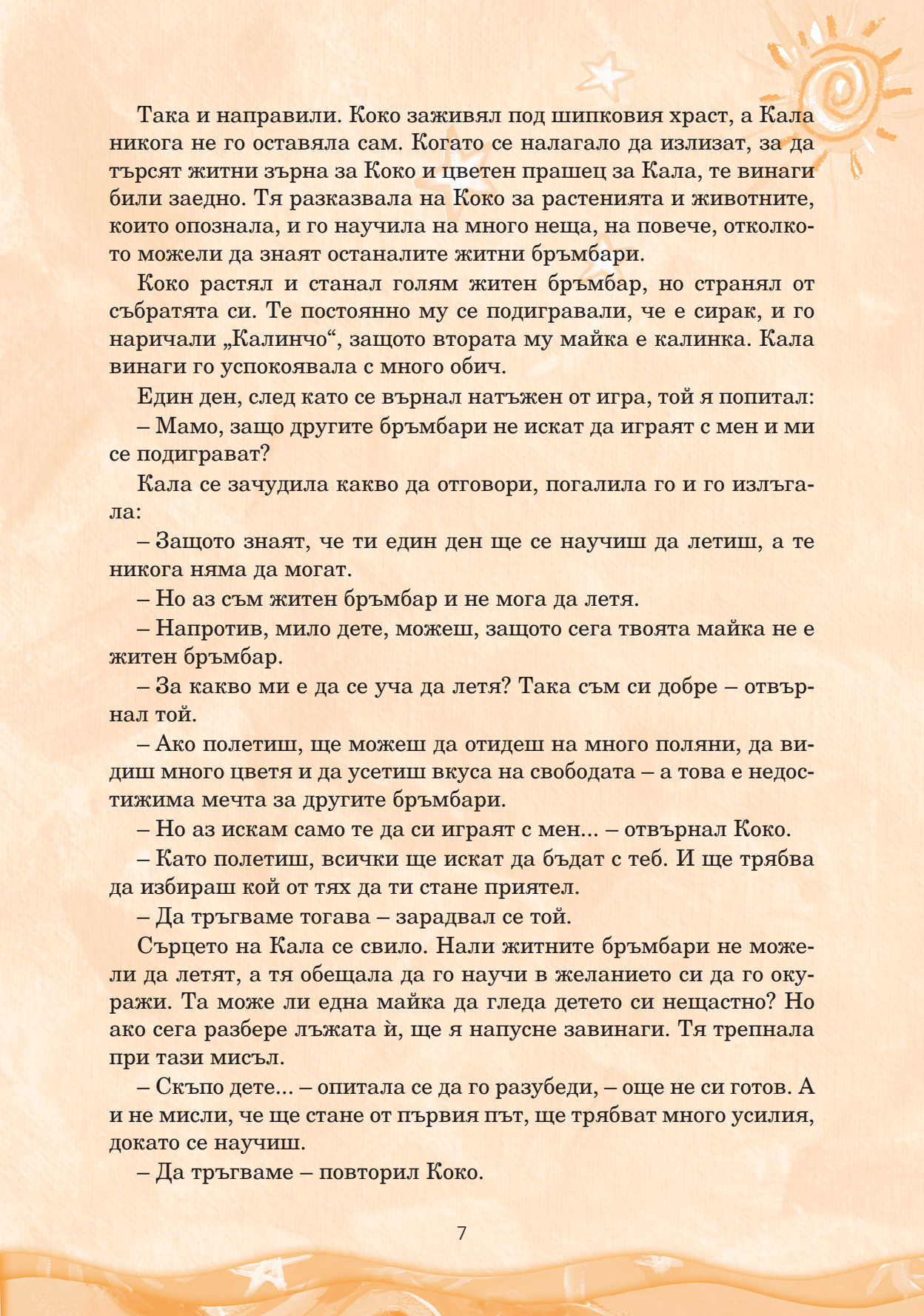
Кала преглътнала и отговорила:

– Мога и още как. Ще бъда най-добрата майка за теб.

Коко избърсал очите си с черните си крачета и възкликнал:

– Наистина ли?

Хвърлил се в обятията ѝ, а тя въздъхнала и се усмихнала. Най-сетне имала свое дете, за което да се грижи.

Така и направили. Коко заживял под шипковия храст, а Кала никога не го оставяла сам. Когато се налагало да излизат, за да търсят житни зърна за Коко и цветен пращец за Кала, те винаги били заедно. Тя разказвала на Коко за растенията и животните, които опознала, и го научила на много неща, на повече, отколкото можели да знаят останалите житни бръмбари.

Коко растял и станал голям житен бръмбар, но странял от събратята си. Те постоянно му се подигравали, че е сирак, и го наричали „Калинчо“, защото втората му майка е калинка. Кала винаги го успокоявала с много обич.

Един ден, след като се върнал натъжен от игра, той я попитал:
– Мамо, защо другите бръмбари не искат да играят с мен и ми се подиграват?

Кала се зачудила какво да отговори, погалила го и го излъгала:

– Защото знаят, че ти един ден ще се научиш да летиш, а те никога няма да могат.

– Но аз съм житен бръмбар и не мога да летя.

– Напротив, мило дете, можеш, защото сега твоята майка не е житен бръмбар.

– За какво ми е да се уча да летя? Така съм си добре – отвърнал той.

– Ако полетиш, ще можеш да отидеш на много поляни, да видиш много цветя и да усетиш вкуса на свободата – а това е недостижима мечта за другите бръмбари.

– Но аз искам само те да си играят с мен... – отвърнал Коко.

– Като полетиш, всички ще искат да бъдат с теб. И ще трябва да избираш кой от тях да ти стане приятел.

– Да тръгваме тогава – зарадвал се той.

Сърцето на Кала се свило. Нали житните бръмбари не можели да летят, а тя обещала да го научи в желанието си да го окуражи. Та може ли една майка да гледа детето си нещастно? Но ако сега разбере лъжата ѝ, ще я напусне завинаги. Тя трепнала при тази мисъл.

– Скъпо дете... – опитала се да го разубеди, – още не си готов. А и не мисли, че ще стане от първия път, ще трябва много усилия, докато се научиш.

– Да тръгваме – повторил Коко.

Качили се на най-високата клонка на шипковия храст, а по пътя Кала отчаяно се молела Бог да ѝ помогне в тази невъзможна задача, с която са се захванали. Първият полет не бил повече от едно кратко падане, но Коко не се наранил, защото крилата му били здрави и силни като на всеки житен бръмбар. Така се случило и втория, и третия, и четвъртия път... Коко не се предавал. Кала му вдъхвала кураж, че ще се справи, макар самата тя да не вярвала на думите си. От опитите крилата му заякнали още повече и се удължили. Той тренирал непрестанно, ден и нощ, и накрая усвоил техниката на летенето.

И ето че дошъл денят, в който успял да се задържи във въздуха.

– Виж, мамо – извикал радостно, докато пърхал с криле.

Кала не могла да повярва на очите си. Невъзможното се случило и сърцето ѝ преляло от щастие.

Коко не знаел, че може да лети. Но ето че преди хиляди години на поляна край днешен Балчик той станал първият житен бръмбар, който полетял. Другите бръмбари започнали да се учат от Коко, когото приели за свой обичан учител.

Днес житните бръмбари умеят да летят и се учат още от малки да тренират крилата си.

Разделените родители на Лиско

Било хладна есенна утрин, когато гората заехтяла от по-вее на вятъра. Листата още не били започнали да капят, но вече шарели дърветата в най-различни багри. Край скалата в подножието на хълма, под големите чинари живеел татко Лисан. Бил си изкопал дупка откъм южната част. Дупката била скорошна, от няколко месеца, и още личали буците пръст, които той бил нахвърлял настрани.

В началото татко Лисан живеел с мама Лисана, долу, в хралупата на стария дъб, по-близо до селото. Там имало повече кокошарници, кокошки и яйца. Но въпреки изобилието от храна двамата постоянно се карали. Според таткото яйцата, дето май-

ката отмъквала от селяните, не били пресни. Татко Лисан пък го нямало по цели дни. Той обикалял по-надалеч, за да търси нови и нови къщи с изхвърлена храна.

Лиско искал само едно нещо на този свят – семейството му да живее в разбирателство. Но колкото повече време минавало, му ставало все по-ясно, че това няма да стане. Затова той посещавал баща си, за да прекара малко време с него, а после се прибирал тъжен при майка си.

И този ден той извървял пътя по нагорницето до дупката под чинарите. Замирисало на вкусно ядене. Когато пристигнал, татко Лисан много му се зарадвал.

– Добре си дошъл, момчето ми! – викнал той. – Още от вчера те чакам. Намерил съм ти и съм ти запазил един сандвич. Влизай!

Лиско нямал търпение да утоли глада си. Легнали двамата на земята, а таткото донесъл сандвича.

– Ето – рекъл.

– Благодаря ти, тате!

После Лиско наистина се заловил с храната. Отварял уста, захавал от сандвича и дъвчел бавно, за да се наслади на уханието на лук, на луканка и на малко домат. Баща му го гледал някак особено.

– Какво има, тате? – попитал Лиско.

– Нищо. Просто ми е жал, че майка ти те държи така гладен.

– Но тя не ме държи гладен, аз си хапвам и долу. Само че стари яйца, а не такива вкусни сандвичи.

– За вкусните сандвичи се иска повече работа. Ти не знаеш, Лиско, но за да ти намеря хубава храна, обикалям цялото село. Не се намира сандвич току така. А и там, при стария дъб, за майка ти вече става опасно. Ще ѝ сложат някой капан и ще я хванат.

С всяка следваща вкусна хапка Лиско вярвал все повече на баща си. Изял сандвича, поблагодарил и тръгнал наобратно към бърлогата до стария дъб, където живеел с майка си. Прибрал се право у дома.

– Добре дошъл, моето момче – поздравила го майка му. – Успях да отмъкна цели две яйца от близкия кокошарник.

– Мамо, пак ли яйца! Татко се старае много повече от теб. Днес ми беше намерил сандвич за ядене.